

ство. Ако сж женени, тѣ се раздилатъ и служѣтъ въ разни кѣщи, тѣ отдалѣчаватъ даже и дѣцата си за да не ги отѣкчаватъ. Така щото тѣхната главна цѣль е, когато сж благоразумни, да съберѣтъ колкото е възможно по скоро потребнитѣ срѣдства за да се отгѣгльжѣтъ отъ слугуването и да си основѣтъ особенъ домъ: желание твърдѣ похвално, разбира се, но което излиза скѣпо за господаритѣ. На жената лѣжи грижата да привърже слугата къмъ домътъ като показва къмъ него довѣрие, благосклонность и извѣстно благорасположеніе; да усигори неговата вѣрность и прѣданность чрѣзъ едно твърдо и благо обнасяние. Като дѣйствува така, тя ще направи много за щастіето на домътъ, за спокойствието на мъжътъ, за невинността на дѣцата, за подобрието даже на слугитѣ за които до извѣстна стѣпень е отговорна. Тотава ще заприличатъ донѣдѣ нашитѣ семейства на ония патриархални домове гдѣто бащата и майката на семейството се обхождахъ съ слугитѣ токо-рѣчи като съ свои дѣца, даваха имъ едно религиозно и нравственно възпитание, и имъ осигурявахъ единъ край земя за старинитѣ имъ; тогава ще видимъ пакъ ония стари служители, гости неотдѣлни отъ огнището, минующи отъ поколение на поколение, да люлюжѣтъ дѣцата на тия, на бацитѣ на които въ младо време сж слугували.

Домакинството е, прочѣе, за жената едно хубаво и важно занятие. Обаче, и не искамъ щото жената да се овърже съ домакинството. Нѣка го има като една длѣжність и като едно удоволствие; но удоволствието да не се обърне на страсть; нѣка бжде господарка, а